

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 354/2022-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **BS spol. s r. o. Building service**, Pezinská 1098, Malacky, IČO 35 933 917, zastúpenej advokátskou kanceláriou **URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o.**, advokátska kancelária, Havlíčkova 16, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 97/2015 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. novembra 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 31 Cb 97/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“). V petite ústavnej sťažnosti zároveň navrhuje, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie vo výške 2500 eur a náhradu trov konania.

2. Na základe skôr podanej ústavnej sťažnosti (doručenej ústavnému súdu 21. apríla 2020, pozn.), v ktorej sťažovateľka namietala porušenie svojich základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie

svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní, ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 515/2020-50 z 21. januára 2021 (ďalej len „nález“) vyslovil porušenie jej namietaných práv z dôvodu opakovanej nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu. Ústavný súd súčasne okresnému súdu formuloval príkaz konať a sťažovateľke priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 1500 eur a náhradu trov konania.

3. V aktuálnej ústavnej sťažnosti sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku v dôsledku celkovej dĺžky súdneho konania vedeného pred okresným súdom. Súdne konanie sa vedie o zaplatenie pohľadávky, ktorej výška predstavuje pre ňu nezanedbateľnú hodnotu, a pokiaľ nie je rozhodnuté v merite veci, vážnym spôsobom sa tým zasahuje do sťažovateľkou namietaných práv. V dôsledku porušenia označených majetkových práv došlo podľa jej názoru aj k zásahu do jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Ústavnou sťažnosťou pritom napáda výlučne postup všeobecného súdu, pričom porušenie svojich práv odvíja od toho, že dosiaľ nerozhodol o veci, ktorej je sporovou stranou. Sama vymedzila rozsah a dôvody svojej ústavnej sťažnosti (k tomu pozri aj bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia), ktorými je ústavný súd viazaný [§ 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

4. Z obsahu na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu, ako aj aktuálnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa žalobou podanou na okresnom súde obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 24. apríla 2015 domáha na žalovanej zaplatenia sumy 68 054,46 eur s príslušenstvom, pričom vstúpila do konania na základe uznesenia č. k. 31 Cb 97/2015-173 z 15. januára 2019 po v poradí druhom žalobcovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Napadnuté konanie tak síce ku dňu podania ústavnej sťažnosti (25. novembra 2021) trvalo 6 rokov a 7 mesiacov a nie je dosiaľ právoplatne skončené, avšak žalovaná pohľadávka na sťažovateľku prešla v priebehu tohto konania a jeho sporovou stranou ako žalobkyňa sa sťažovateľka stala až v januári 2019, čo ale v ústavnej sťažnosti opomenula uviesť [obdobne ako to v stručnej rekapitulácii doterajšieho konania (časť IV) zahmlila aj v konaní sp. zn. II. ÚS 515/2020, kde túto skutočnosť ústavný súd zistil až z obsahu spisu – časť III nálezu č. k. II. ÚS 515/2020-50 z 21. januára 2021, pozn.].

4.1. Z vyjadrenia okresného súdu sp. zn. 1SprV539/2021 doručeného 22. decembra 2021, ktoré si ústavný súd vyžiadal vo fáze prípravy na predbežné prejednanie ústavnej sťažnosti (§ 56 ods. 6 veta za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde), ústavný súd zistil, že v súdnom spore, v ktorom sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv, okresný súd priebežne koná, keď po náleze ústavného súdu nariadil vo veci pojednávanie na 11. december 2020, ktoré odročil na účel doplnenia dokazovania navrhnutého sťažovateľkou na 16. marec 2021; toto pojednávanie bolo v dôsledku covidových opatrení odročené na 8. jún 2021 a následne na 5. október 2021. Aj toto pojednávanie bolo odročené na účel ďalšieho doplnenia dokazovania znova navrhnutého sťažovateľkou a pojednávanie nariadené na 30. november 2021 bolo odročené na 28. január 2022 z dôvodu ospravedlnenia neúčasti žalovaného a taktiež pre opätovné vyhlásenie núdzového stavu a prijatie ďalších protipandemických opatrení.

II. Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv (bod 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia) v dôsledku neprimeranej celkovej dĺžky súdneho konania vedeného okresným súdom, ktorý do dnešného dňa vo veci sťažovateľky právoplatne nerozhodol. Zdôrazňuje, že aj napriek právoplatnému nálezu je okresný súd v napadnutom konaní opakovane nečinný, pričom celková dĺžka konania u nej vyvoláva dôvodnú obavu týkajúcu sa toho, kedy bude napadnuté konanie právoplatne skončené.

5.1. Tvrdí neschopnosť okresného súdu meritórne rozhodnúť v takej jednoduchej právnej veci (zaplatenie pohľadávky, pozn.), čo považuje za nezlučiteľné s jej základným právom na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov. Po právoplatnosti nálezu ústavného súdu mal okresný súd pristúpiť k riadnemu vedeniu súdneho sporu ešte s väčšou starostlivosťou, a nie naopak byť pasívny a neprejavovať záujem o čo najrýchlejšie ukončenie napadnutého konania. V dôsledku celkovej dĺžky súdneho konania nemá sťažovateľka žiadny konečný právny titul, na základe ktorého by mohla pokojne užívať svoj majetok.

5.2. Uvádzajúc početnú judikatúru ústavného súdu i Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k problematike sťažovateľkou namietaných práv, táto kladie dôraz na to, že z dôvodu neprimeranej celkovej dĺžky napadnutého konania dochádza k porušeniu jej základného práva vlastníť majetok a jej práva na pokojné užívanie majetku a v dôsledku porušenia týchto práv došlo zo strany okresného súdu aj k zásahu do práv sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru. Dĺžka súdneho sporu (6 rokov a 7 mesiacov) je podľa nazerania ústavného súdu i ESLP absolútne neprípustná a ústavne nonkonformná. Sťažovateľka dáva do pozornosti aj rozsudok ESLP vo veci *Immobiliare Saffi v. Italy* (sťažnosť č. 22774/93), v ktorom ESLP konštatoval, že v dôsledku prietáhov v súdnom konaní bolo porušené aj jej právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V konkrétnej prejednávanej veci ako následok nečinnosti a neefektívnej činnosti okresného súdu a absencie právoplatného meritórneho rozhodnutia sťažovateľka nemôže riadne užívať majetok po celkovú dobu extrémne dlhotrvajúceho súdneho konania, pričom „... zásah porušovateľa do práva sťažovateľa vlastníť majetok neobstojí v teste legality, legitimacy a proportionality a preto je v celom rozsahu nezákonný...“.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení jej základného práva vlastníť majetok a práva pokojne užívať majetok (čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu), základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru) postupom okresného súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľka vo vzťahu k namietanému porušeniu jej práv pritom v podstate opakuje totožné argumenty, ako boli predstreté aj v ústavných sťažnostiach, ktoré už boli predmetom konania na ústavnom súde vo veciach sp. zn. IV. ÚS 640/2021, I. ÚS 54/2022, II. ÚS 77/2022 či sp. zn. I. ÚS 271/2022, preto ústavný súd považuje za vhodné sa k nim vyjadriť podrobnejšie, ako to urobil v uznesení č. k. II. ÚS 77/2022-16 zo 16. februára 2022 a v uznesení č. k. I. ÚS 271/2022-18 z 12. mája 2022.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku:

7. Ústavný súd už konštantne vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny) tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou ESLP, a preto posudzuje námietky sťažovateľky týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy rovnakým skutkovým stavom.

8. V súlade so štruktúrou čl. 1 dodatkového protokolu a vychádzajúc z judikatúry ESLP, možno rozlíšiť tri typy zásahu do práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu: zbavenie majetku (odsek 1 druhá veta), kontrola užívania majetku (odsek 2) a iné zásahy (odsek 1 prvá veta).

9. Ústavný súd taktiež už jasne vyslovil, že účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy sa identifikuje s osobou, ktorá je naozaj vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva (PL. ÚS 42/2015), pričom tento právny názor je konformný s právnym názorom ESLP, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979, č. 31; Van der Mussele Case, séria A, 1983, č. 70). Z uvedeného dôvodu sa ochrana podľa tohto článku týka len existujúceho majetku, v niektorých prípadoch však ESLP poskytuje ochranu aj legitímnemu očakávaniu, že dôjde k nadobudnutiu určitej „majetkovej“ hodnoty („asset“) (pozri Koivusaari a ďalší proti Fínsku, sťažnosť č. 20690/06). Práve v takýchto prípadoch slúži koncept legitímnych očakávaní ako „posledná možnosť“ ako rozšíriť pojem „majetku“, a tým aj ochranu podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu na nielen už existujúci majetok, ale aj na dostatočne odôvodnené majetkové nároky. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane podľa čl. 1 dodatkového protokolu tak môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, ku ktorým má jednotlivec aspoň legitímne očakávanie získania efektívneho užívania vlastníckeho práva (Knieža Hans-Adam II. Lichtenštajnský proti Nemecku, rozsudok z 12. 7. 2001, bod 83). Pojem „legitímne očakávanie“ ESLP použil prvýkrát vo veci Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku, rozsudok z 9. februára 1993. Rozvinul ho v rozsudku Stretch proti Spojenému kráľovstvu z 24. júna 2003 a v rozsudku Pressos Compania Naviera S. A. a ďalší proti Belgicku z 3. júla 1997. Pre určenie, či takéto „legitímne očakávania“ sú dané, ESLP požaduje, aby uplatnený nárok mal adekvátny základ vo vnútroštátnom práve, napríklad ak ho potvrdzuje ustálená judikatúra vnútroštátnych súdov (Kopecký proti Slovensku, rozsudok z 28. 9. 2004, ods. 52).

10. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že za „majetok“, ktorého ochrany vlastníckeho práva sa sťažovateľka ako procesný nástupca predchádzajúceho žalobcu domáha, považuje súdne uplatnenú pohľadávku a iné peňažné nároky, avšak ústavná sťažnosť v tomto ohľade neobsahuje žiadne argumenty, ktoré by dovoľovali ústavnému súdu posúdiť, či uplatnený nárok sťažovateľky spadá pod pojem „majetok“ pre účel ochrany zaručenej v čl. 1 dodatkového protokolu.

11. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že aj keď v danom prípade ústavný súd právoplatným nálezom zistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2

listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 2 tohto uznesenia, pozn.), s porušením ktorých sťažovateľka spája aj namietané porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny), ako aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pre prípadný záver o ich porušení je potrebné skúmať konkrétne okolnosti daného prípadu. Nie je totiž možné automaticky rezultovať porušenie práv hmotného charakteru len s odkazom na konštatované porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 279/2019, I. ÚS 363/2020).

12. V zmysle judikatúry ESLP vo väčšine prípadov, kde civilné konania týkajúce sa vlastníckeho práva trvali nadmerne dlhú dobu, je dostatočné vysloviť porušenie čl. 6 dohovoru. Tam, kde sťažovateľ namieta, že dĺžka konania sama osebe vyústila do pokračujúceho zásahu do vlastníckeho práva, ESLP vyslovil, že nie je potrebné preskúmať dĺžku konania z hľadiska čl. 1 dodatkového protokolu (Zanghì proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 1991, ods. 23, Di Pede proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 2002, ods. 35), alebo rozhodol, že posúdenie tejto otázky by bolo predčasné (Beller proti Poľsku, rozsudok z 1. 2. 2005, ods. 74). V prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní ESLP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie (Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, ods. 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, ods. 59) mali tiež priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“.

13. V súlade so štruktúrou čl. 1 dodatkového protokolu a vychádzajúc z judikatúry ESLP, po preskúmaní sťažnostnej argumentácie ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľky nemohlo dôjsť k zásahu do jeho vlastníckeho práva, resp. do jeho práva pokojne užívať majetok. Okolnosti prípadu nenasvedčujú tomu, že postupom okresného súdu došlo k formálnemu alebo faktickému zbaveniu majetku alebo že išlo o kontrolu užívania majetku sťažovateľky. Argumentácia predostretá sťažovateľkou a okolnosti prípadu nesvedčia ani v prospech výkladu v rámci všeobecného princípu rešpektovania pokojného užívania „majetku“, ktorý platí pre všetky opatrenia menej rušivé ako predchádzajúce dva druhy intervencie, a preto aj rozhodovanie o zákonnosti, legitimitate a primeranosti zásahu stratilo opodstatnenie.

14. Sťažovateľkin prípad nie je porovnateľný ani s vecou Immobiliare Saffi proti Taliansku, pretože v sťažovateľkinom prípade nie je prítomný žiadny verejnoprávny prvok obdobný zákonnému pozastaveniu výkonu príkazov na vystaňovanie vo vzťahu k neplatiacim nájomníkom (bod 46 označeného rozsudku ESLP, pozn.). Ani následný priebeh a celková dĺžka napadnutého konania nenasvedčujú možnosti zásahu do majetkového práva obdobným spôsobom ako v odkazovanom prípade. V prípade sťažovateľky sa síce javí, že ide o prípad neodôvodnene dlhého súdneho konania, pretože napadnuté konanie trvá takmer 7 rokov a je poznačené neefektívnym postupom okresného súdu aj opakovanými obdobiami jeho neodôvodnenej nečinnosti, o čom svedčí nález ústavného súdu vo veci sp. zn. II. ÚS 515/2020, ako aj vyjadrenie okresného súdu z 13. decembra 2021, z ktorého je zrejmé nie celkom dostatočné rešpektovanie ustanovení Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) – § 470 ods. 1 vrátane využitia prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany podľa § 149 až § 151 CSP, ako aj prospektívnej sudcovskej koncentrácie zakotvanej v § 153 CSP v spojení s § 470 ods. 2 druhou vetou CSP, no napriek tomu extrémnych prieťahov pri uvedenej celkovej dĺžke konanie zjavne nedosahuje, najmä ak sťažovateľka vstúpila do konania v januári 2019 ako procesná nástupkyňa predchádzajúcej žalobkyne na základe singulárnej sukcesie.

14.1. Overením aktuálneho stavu napadnutého konania ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci sťažovateľky rozhodol rozsudkom č. k. 31 Cb 97/2015-1021 z 31. mája 2022 (žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy 62 015,34 eur a žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 82,26 %). V čase rozhodovania ústavného súdu teda v danej veci existuje konečné, hoci zatiaľ neprávoplatné rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré môže sťažovateľka napadnúť opravnými prostriedkami.

15. Ústavný súd z týchto dôvodov uzatvára, že v tomto štádiu nie je potrebné bližšie preskúmavať dĺžku napadnutého konania z pohľadu označených práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (obdobne čl. 11 ods. 1 listiny) a čl. 1 dodatkového protokolu. Pri zistení, že napadnuté konanie pre sťažovateľku netrvá mimoriadne dlho, a s prihliadnutím na už konštatované porušenia práv nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 515/2020-50 z 21. januára 2021 spojené s priznanou satisfakciou (bod 2 tohto uznesenia, pozn.) ústavný súd dospel už v štádiu predbežného prerokovania k záveru, že prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie by nemohlo následne viesť k vysloveniu porušenia označených práv sťažovateľky.

16. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

17. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (rovnako aj základného práva podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) ústavný súd poznamenáva, že nečinnosť (resp. aj neefektívna činnosť) orgánu verejnej moci v konaní (v danom prípade okresného súdu), ktorá viedla k porušeniu práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov (bod 3 tohto uznesenia, pozn.), sama osebe neznamená aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. V súvislosti s právom na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd judikoval, že toto právo nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy. K vysloveniu porušenia základného práva na súdnu ochranu však môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prieťahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07, I. ÚS 474/2020 – *a contrario*).

18. V napadnutom konaní nepovažuje ústavný súd tieto podmienky porušenia základného práva na súdnu ochranu za naplnené, pričom akcentuje, že z pohľadu predmetu konania si napadnuté konanie osobitnú pozornosť nevyžaduje, čo je napokon dostatočne zohľadnené úpravou procesného práva, ako aj práva hmotného. Ani celková dĺžka napadnutého konania ani dĺžka konania za účasti sťažovateľky teda nesvedčí o tom, že by sťažovateľke bolo odňaté právo na súdnu ochranu.

19. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že medzi rozporovaným postupom okresného súdu a obsahom označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru) neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

20. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. júna 2022

Miloš Maďar
predseda senátu